

μπουνατσάρω

μπουνατσάρω, ρ. [<βενετ. bonazzar]. **1.** έρχομαι σε ψυχική ηρεμία, ηρεμώ, καλμάρω: «αν δεν μπουνατσάρω, δεν μπορώ να πάρω καμιά απόφαση». **2.** **μπουνατσάρι**, (στη ναυτική γλώσσα, απρόσ.) επέρχεται γαλήνη, ηρεμία στη θάλασσα: «αν δε μπουνατσάρι, δεν μπορεί να βγει κανένα καΐκι για ψάρεμα».

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας